

HANDBOEK UITLEVERINGSRECHT

HANDBOEK UITLEVERINGSRECHT

Steven DEWULF

intersentia

Antwerpen – Cambridge

Handboek Uitleveringsrecht
Steven Dewulf

© 2013 Intersentia
Antwerpen – Cambridge
www.intersentia.be

ISBN 978-94-000-0439-9
D/2013/7849/92
NUR 824

Alle rechten voorbehouden. Behoudens uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande toestemming van de uitgever.

VOORWOORD

1. Het strafrecht mondialiseert en Europeaniseert. In de laatste decennia heeft men zich op internationaal en Europees vlak met veel ijver op strafrechtelijke paden begeven. Het internationale strafrecht is door toedoen van vooral de *ad hoc* Tribunalen voor het voormalige Joegoslavië en Rwanda op een onvoorstelbare wijze tot ontwikkeling gekomen. Daarnaast zijn onder meer via de klassieke weg van verdragsluiting verschillende strafrechtelijke conventies tot stand gekomen, zijn er andere (semi-)internationale strafrechtelijke instellingen opgericht¹ en is men binnen de schoot van de wereldwijde organisatie bij uitstek – de Verenigde Naties – ook via andere kanalen zeker in de strijd tegen de terreur bijzonder actief geworden². Op regionaal niveau hebben naast de Raad van Europa, die al tientallen jaren met wisselend succes het kader vormt voor de geboorte van allerhande strafrechtelijke conventies en initiatieven, de verschillende instellingen van de Europese Unie stelselmatig steeds meer en met groeiende ambitie gebruikge maakt van de mogelijkheden die vooral sedert het Verdrag van Amsterdam uit 1997 aan ‘Europa’ werden geboden om zich met strafrechtelijke materies bezig te houden. De aspiraties van de Unie in dit domein zijn alsmaar toegenomen, wat uiting heeft gevonden in een hele reeks initiatieven van de Europese regelgever. Hierbij is het zeker niet onbelangrijk om op te merken dat deze laatste steun heeft gevonden in het Hof van Justitie. Dit Hof heeft, ondanks beperkte mogelijkheden om zich over strafrechtelijke materies uit te spreken, duidelijk laten blijken dat het een verdere Europeanisering van het laatste nationale rechtsbastion bij uitstek ten volle steunt. Het in 2009 in werking getreden Verdrag van Lissabon³, dat de Unie op ingrijpende wijze moest hervormen om het aan te passen aan de noden en uitdagingen van de hedendaagse en toekomstige Europese en mondiale samenleving, betekent een belangrijke nieuwe stap in de voortzetting van deze evolutie.

¹ In eerste instantie dient zeker het Internationaal Strafhof vermeld te worden, maar daarnaast zijn er ook onder meer de zogenaamde *mixed tribunals* of gemengde tribunalen, zoals onder andere het *Special Court for Sierra Leone* en de *Extraordinary Chambers in Cambodia*. Zie hierover ook Deel III, *infra* nr. 463 *et seq.*

² Daarbij kan onder andere gedacht worden aan de vele bindende resoluties die de Veiligheidsraad heeft uitgevaardigd (zie bv. SC Res 1267, 15 oktober 1999, *UN Doc. S/RES/1267* (1999); SC Res 1373, 28 september 2001, *UN Doc. S/RES/1373* (2001)), of nog aan het werk dat verricht wordt binnen en door verschillende VN-instellingen, diensten of organen (bv. UNODC).

³ Verdrag 13 december 2007 van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, *Pb.C.* 17 december 2007, afl. 306, 1.

2. Dit boek spitst zich toe op een van de alleroudste onderwerpen van het internationale strafrecht, meer precies de uitlevering. Deze figuur behoudt ook in de 21ste eeuw een bijzonder actuele waarde. Nog steeds berichten media met de regelmaat van de klok over uitleveringszaken, waarbij deze vaak illustreren dat ook vandaag nog het overhandigen van een verdachte of veroordeelde aan een andere staat een bijzonder teer punt vormt. De wetgever en de rechtspraak blijven bovendien onophoudelijk de materie verder ontwikkelen, waarbij niet enkel het Belgische maar ook het internationale rechtslandschap als standaard worden genomen. Daarbij heeft bovenal de creatie van het Europees aanhoudingsbevel als vervanger van de uitlevering binnen de grenzen van de Europese Unie een grote omwenteling veroorzaakt. De oprichting van *supra*- en internationale strafrechtscolleges heeft er dan weer voor gezorgd dat gans bijzondere procedures in het leven zijn geroepen om de overdracht van gezochte personen naar deze instellingen te regelen; procedures die in meerdere aspecten ver verwijderd zijn van wat traditionele basisprincipes blijken in het uitleveringsrecht. Beide nieuwe vormen van overgave van een persoon hebben zulke afwijkende kenmerken ten overstaan van de klassieke uitleveringsregelen, dat deze laatste rechtstak nu in feite driedig is geworden: het uitleveringsrecht in de brede zin omvat het traditionele uitleveringsrecht in de enge zin (1), het overleveringsrecht van het Europees aanhoudingsmandaat (2) en het overdrachtsrecht van het Internationaal Strafhof en andere internationale tribunalen en mechanismen (3).

De uitlevering is niet enkel wegens haar bijzonder lange voorgeschiedenis, recente innovaties of nog de actuele en vaak heikele dossiers waar ze aanleiding toe geeft een intrigerende figuur. Ze is tevens grens- en rechtstakoverschrijdend, waardoor het een samenspel vormt van nationale en internationale rechtsregelen uit verschillende rechtsdomeinen, waaronder uiteraard, doch niet alleen, het strafrecht. Het traditionele overwicht gegeven aan de uitvoerende macht, als laatste oordeelsvormer over de vraag tot uitlevering, geeft aan de rechtsfiguur daarboven een intrinsiek politiek karakter – waarbij niet louter juridische maar ook politieke, maatschappelijke en andere elementen een doorslaggevende rol kunnen spelen in de besluitvorming. Deze inherente en ingebakken politieke kleuring, nochtans een wezenskenmerk van de uitlevering, vormt al veel langer een topic van reflectie en discussie. Ten slotte vormt dit een opmerkelijke materie doordat het verhaal zich klassiek eerder boven de gezochte persoon in kwestie afspeelt. Het is een (strafrechtelijke) procedure bij uitstek waarin de betrokkene voor een groot deel eerder het voorwerp dan een partij lijkt uit te maken, zij het dat dit vandaag – zeker in het kader van de overlevering op grond van een Europees aanhoudingsbevel – allermindst een absolute waarheid vormt.

3. Dit manuscript vormt een handboek ‘uitleveringsrecht’ in de brede zin van het woord. Het is een leidraad, nuttig voor practici en theoretici, waarin een overzicht wordt gegeven en een analyse wordt gemaakt van de rechtsregelen betref-

fende de traditionele uitlevering en het nieuwe rechtskader dat binnen de Europese Unie is geschapen omtrent het Europees aanhoudingsbevel. Tevens zal, weze het op beknoptere wijze, de heel specifieke regelgeving aangaande de overdracht van gezochte personen aan het Internationaal Strafhof en de *ad hoc*-Tribunalen – evenals het ‘Mechanisme’ dat deze laatste rechtscolleges opvolgt – worden behandeld. Het is hierbij niet de bedoeling om exhaustief te zijn, wel volledig. Het geheel wordt besproken, maar niet tot in de allerkleinste details. De betrachting bestaat er in op een complete maar niettemin relatief bondige wijze de rechtskaders over de genoemde figuren te behandelen en deze te evalueren door ze te plaatsen in de mondiale en Europese samenleving van de 21ste eeuw. Niet louter neutraal, maar met een kritische blik zullen duidelijk de gelijkenissen, verschillpunten en ontwikkelingen tussen de verschillende rechtsfiguren belicht worden, en zal een evaluatie gemaakt worden van de *status quo*. In een eerste deel wordt de uitlevering besproken, gevolgd in een tweede deel door het Europees aanhoudingsbevel. In een derde deel wordt kort het rechtskader voor de verhoudingen tussen de Belgische autoriteiten en de internationale strafhoven behandeld, om ten slotte te eindigen met enkele afsluitende bespiegelingen.

4. Dit boekwerk is geschreven vanuit het oogpunt van een Belgische jurist in het Belgische rechtssysteem, zij het dat waar gepast, nodig of wenselijk een grensoverschrijdend, Europees of mondiaal referentiekader zal gehanteerd worden.

Voor een groot stuk volgt dit handboek uit het boek *Extradere*, dat in 2009 is gepubliceerd (Larcier, Gent). Het blijkt echter al na enkele jaren niet enkel nuttig maar zelfs noodzakelijk om een op meerdere plaatsen substantieel herwerkte editie uit te geven. In de jaren sinds 2009 hebben immers, in alle drie deelgebieden van het uitleveringsrecht, belangrijke ontwikkelingen plaatsgevonden. Om te beginnen hebben internationale, Europese en Belgische regelgevers (fundamenteel) nieuwe principes en regelgevende kaders gecreëerd. Zo zijn bv. binnen de Raad van Europa een derde en een vierde protocol bij het Europees Uitleveringsverdrag opgesteld. Tevens heeft de Europese Unie een reeks nieuwe instrumenten uitgevaardigd die het kader rond het Europees aanhoudingsbevel aanpassen of verder uitwerken, en die de Belgische wetgever ondertussen al dan niet volledig heeft omgezet. Ook op internationaal niveau hebben er belangrijke ontwikkelingen plaatsgevonden, niet in zijn minst met de oprichting van het nieuwe ‘Mechanisme’ dat de *ad hoc*-Tribunalen moet vervangen. Daarnaast zijn het vooral de jurisprudentiële evoluties die in het oog springen, waarbij de hoogste Europese en Belgische rechtscolleges stelselmatig nieuwe en vaak principearresten vellen die verschillende aspecten van het uitleveringsrecht in de brede zin van het woord betreffen en beroeren en van niet te onderschatten praktisch belang zijn. Tot slot werd de mogelijkheid te baat genomen om het werk verder aan te vullen en te onderbouwen met inzichten, bedenkingen en analyses uit nieuwe doctrine. De stof is bijgehouden tot 1 juli 2013.

Mijn blijvende dank gaat uit naar Prof. Joëlle ROZIE, hoofddocente strafrecht aan de Universiteit Antwerpen, en dhr. Franky DE KEIJZER, substituut-procureur-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen, die zich bereid hebben getoond een eerdere versie van het manuscript door te nemen en daarbij bijzonder nuttige bemerkingen hebben weten te maken. Gelijkaardig dank ik graag de peer reviewers die het nazicht van dit handboek hebben verzorgd en zonder meer interessante en nuttige opmerkingen hebben gemaakt.

Steven DEWULF

INHOUD

<i>Voorwoord</i>	v
DEEL I.	
DE UITLEVERING	1
I. Ten geleide	3
II. Algemene beginselen	5
1. Oorsprong.....	5
2. Bronnen.....	8
2.1. Internationale bronnen	8
2.1.1. Uitleveringsverdragen	8
2.1.1.1. Bilaterale verdragen.....	9
2.1.1.2. Multilaterale verdragen	10
2.1.2. Andere verdragen en internationale rechtsbronnen.....	14
2.2. Belgische wetgeving	15
3. Toepassingsgebied	16
4. Definitie.....	17
4.1. Kenmerken.....	18
4.2. Betrokken autoriteiten	19
4.3. Soorten	19
III. De actieve uitlevering	21
1. Een verdrag?	21
2. De strafbare feiten	22
2.1. De enumeratiemethode	22
2.2. De eliminiatiemethode	23
3. De gezochte persoon	24
4. De grondslag	25
4.1. Algemeen	25
4.2. Internationaal aanhoudingsbevel.....	25
4.2.1. Definitie	25
4.2.2. Bronnen en voorwaarden	26
4.2.3. De tenuitvoerlegging	28
5. De procedure	29
5.1. Verzoek om voorlopige aanhouding	29

5.1.1.	De grondslag	29
5.1.2.	Bevoegde autoriteiten	30
5.1.3.	Inhoud van het verzoek	30
5.1.4.	De toezending	30
5.2.	De internationale signalering	32
5.2.1.	Definitie	32
5.2.2.	Procedure	32
5.2.3.	De geldigheidsduur	33
5.2.4.	Een verzoek tot voorlopige aanhouding	33
5.3.	Het verzoek tot uitlevering	34
5.3.1.	Het dossier inzake het verzoek tot uitlevering	34
5.3.2.	De beslissing om de uitlevering te vragen	36
5.3.3.	De verzending van het verzoek	36
6.	De procedure in het buitenland	37
7.	De uitlevering	38
7.1.	De kennisgeving	38
7.2.	De overbrenging	38
7.3.	De betekening van het aanhoudingsbevel bij verstek	38
7.3.1.	Betekening tijdens het onderzoek	39
7.3.2.	Betekening na afloop van het onderzoek	39
7.4.	Na de betekening – de voorlopige hechtenis	40
8.	De gevolgen	40
8.1.	Het specialiteitsbeginsel	40
8.1.1.	Principe	40
8.1.2.	Uitzonderingen	42
8.2.	Toerekening van de periode van hechtenis	45
8.3.	De voorwaardelijke en tijdelijke uitlevering	46
8.4.	Verstek	46
8.5.	De ‘doorlevering’	47
8.6.	<i>Male captus bene detentus</i>	48
IV.	De passieve uitlevering	51
1.	De voorwaarden voor de uitlevering	51
1.1.	Een verdrag op basis van wederkerigheid	51
1.2.	Voorwaarden in verband met de feiten	52
1.2.1.	De strafbare feiten die in aanmerking komen	52
1.2.2.	Dubbele incriminatie	54
1.2.3.	Politieke misdrijven	55
1.2.3.1.	Principe	55
1.2.3.2.	Uitzonderingen	58
	A. Aanslag op een staatshoofd	58
	B. Terrorisme	58

	C. De ‘kernmisdrijven’	65
	D. Collaboratie met de vijand	66
1.2.4.	Fiscale delicten	67
1.2.5.	Militaire delicten	67
1.2.6.	Amnestie	68
1.3.	Voorwaarden in verband met de persoon	68
1.3.1.	De gezochte persoon	68
1.3.2.	Nationale onderdanen	69
1.3.3.	Minderjarigen	72
1.3.4.	De vluchtelingenexcepte	73
1.3.5.	Immuniteten	74
1.4.	Voorwaarden in verband met de procedure	74
1.4.1.	Fundamentele rechten en vrijheden	74
1.4.1.1.	De non-discriminatieclausule	75
1.4.1.2.	De doodstraf	76
1.4.1.3.	Humanitaire clausule	78
1.4.1.4.	Uitzonderingsrechtbanken	78
1.4.1.5.	Het algemene mensenrechtelijke kader	79
	A. Rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens	79
	B. Artikel 2bis Uitleveringswet	88
1.4.2.	Verstekvonnissen of -arresten	90
1.4.3.	(Dubbele) jurisdictie	91
1.4.4.	Dubbele verjaring	92
1.4.5.	Litispentie	94
1.4.6.	<i>Ne bis in idem</i>	95
2.	Procedure	98
2.1.	De voorlopige aanhouding	98
2.1.1.	De voorwaarden	99
2.1.1.1.	“Onverwijldde spoed”	99
2.1.1.2.	Een officieel verzoek aan België	100
2.1.1.3.	Geen <i>prima facie</i> bewijs van een grond tot weigering van het uitleveringsverzoek	101
2.1.2.	De procedure	102
2.1.2.1.	Het aanhoudingsbevel	102
2.1.2.2.	Kennisgeving	104
2.1.2.3.	Rechtsmiddelen	105
2.1.2.4.	Duur van de aanhouding	105
2.1.2.5.	Voorlopige invrijheidstelling	106
2.1.2.6.	Bijzondere situatie van een vreemdeling op een Belgisch schip	108

2.2.	De toezending van het uitleveringsverzoek	108
2.2.1.	De inhoud	109
2.2.2.	De vorm	111
2.2.3.	Termijnen	112
2.2.4.	Aanvullende informatie	112
2.3.	De exequaturprocedure	113
2.3.1.	De akten	113
2.3.2.	De raadkamer	114
2.3.3.	Termijn	118
2.3.4.	Kennisgeving	118
2.3.5.	Rechtsmiddelen	118
2.4.	Definitieve aanhouding in het kader van de uitlevering	120
2.5.	Advies van de kamer van inbeschuldigingstelling	127
2.5.1.	Wanneer dient de kamer van inbeschuldigingstelling een advies uit te brengen?	128
2.5.1.1.	Algemeen: de regel	128
2.5.1.2.	De uitzonderingen	129
	A. De vereenvoudigde uitleveringsprocedure	130
	B. Verzoek tot doortocht	131
	C. Verzoek tot uitbreiding van de uitlevering	131
2.5.2.	Bevoegdheid kamer van inbeschuldigingstelling	132
2.5.3.	Advies	133
2.5.4.	De procedure	133
2.6.	Uitleveringsbesluit van de regering	135
2.6.1.	De procedure	136
2.6.2.	Mededeling en betekening van het besluit	139
2.7.	Rechtsmiddelen	140
2.7.1.	Raad van State	140
2.7.2.	Rechter in kort geding	141
2.7.3.	Europees Hof voor de Rechten van de Mens	142
2.8.	Uitvoering van het besluit: de uitlevering	142
2.8.1.	De uitlevering werd geweigerd	142
2.8.2.	De uitlevering werd (gedeeltelijk) toegestaan	143
2.8.3.	De uitgestelde uitlevering	144
2.8.4.	Informatie betreffende de voorlopige hechtenis	145
2.9.	Overdracht van voorwerpen	146
2.10.	Bijzonderheden	148
2.10.1.	Specialiteitsbeginsel	148
2.10.2.	Samenloop	149
	2.10.2.1. Samenloop tussen meerdere uitleverings- verzoeken	149

2.10.2.2. Samenloop van een uitleveringsverzoek en een Europees aanhoudingsbevel	150
2.10.2.3. Samenloop van een uitleveringsverzoek en een vraag tot overdracht	150
2.10.3. De doorlevering	150
2.10.4. <i>Aut dedere aut judicare</i>	151
2.10.5. De doortocht	156
2.10.6. De kosten	158
DEEL II	
HET EUROPEES AANHOUDINGSBEVEL	159
I. Ten geleide	161
II. Algemene beginselen	165
1. Oorsprong	165
2. Bronnen	168
3. Toepassingsgebied	172
3.1. De overgangsregeling	175
3.2. Problemen inzake de geldigheid van het Europees aanhoudingsbevel	177
3.3. Bijzondere regimes met en tussen noordse landen	180
3.3.1. Noorwegen en IJsland	180
3.3.2. Het noordse aanhoudingsbevel	181
4. Definitie	181
4.1. Kenmerken	182
4.2. Betrokken autoriteiten	184
4.3. Soorten	186
III. De actieve overlevering – het uitvaardigen van een Europees aanhoudingsbevel	187
1. De strafbare feiten	187
2. De gezochte persoon	190
3. De grondslag	192
4. De Voorlopige Hechteniswet	192
5. De procedure	193
5.1. De vorm van het EAB	193
5.2. De uitvaardigende autoriteit	195
5.3. Overdracht van een EAB	196
5.3.1. De plaats waar de betrokkene zich bevindt, is bekend	196
5.3.2. De plaats waar de betrokkene zich bevindt, is niet bekend	197
5.4. Wijze van toezending	198
6. De procedure in de uitvoerende staat	199

7. De overbrenging.	200
8. De gevolgen.	200
8.1. Het specialiteitsbeginsel.	200
8.2. Toerekening van de periode van hechtenis.	206
8.3. Tijdelijke overbrenging.	206
8.4. Terugkeergarantie.	207
8.5. Garanties verband houdende met een levenslange gevangenisstraf. .	208
8.6. Verstek en verzet.	208
8.7. Strafuitvoering in de uitvoerende staat.	210
8.8. De doorlevering.	211
IV. De passieve overlevering – de tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel.	215
1. De voorwaarden voor de tenuitvoerlegging.	216
1.1. Voorwaarden in verband met de feiten.	216
1.1.1. De strafbare feiten die in aanmerking komen.	216
1.1.2. Dubbele incriminatie.	216
1.1.2.1. Principe.	216
1.1.2.2. Uitzonderingen.	217
1.1.3. Politieke misdrijven.	224
1.1.4. Amnestie.	225
1.2. Voorwaarden in verband met de persoon.	226
1.2.1. Nationale onderdanen.	226
1.2.1.1. Vervolgingsoverlevering.	227
1.2.1.2. Executieoverlevering.	234
1.2.2. Minderjarigen.	240
1.2.3. Vluchtelingen?	242
1.2.4. Voorrechten en immuniteiten.	243
1.3. Voorwaarden in verband met de procedure.	244
1.3.1. Fundamentele rechten en vrijheden.	244
1.3.1.1. De non-discriminatieclausule.	245
1.3.1.2. De doodstraf.	245
1.3.1.3. Algemeen.	246
1.3.1.4. Uitstel van tenuitvoerlegging wegens humani- taire redenen.	253
1.3.2. Verstekvonnissen of -arresten.	253
1.3.3. Verjaring van de strafvordering of van de straf.	257
1.3.4. Dubbele jurisdictie.	258
1.3.5. Litispendentie.	259
1.3.6. <i>Ne bis in idem</i>	260
1.3.7. Een eerder afgewezen uitleveringsverzoek/EAB.	264

2. Procedure	264
2.1. Uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel	265
2.1.1. Vorm	265
2.1.2. Signalering	268
2.2. De toezending	269
2.3. De aanhouding	269
2.4. Verklaring van rechten	271
2.5. Voorleiding voor en beschikking van de onderzoeksrechter	271
2.6. De voorlopige invrijheidstelling en borgstelling	276
2.7. Procedure in geval van toestemming van de gezochte persoon	279
2.8. Beslissing tot tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudings- bevel	280
2.8.1. De normale procedure – de raadkamer	280
2.8.2. Kennelijke reden om tenuitvoerlegging te weigeren – de onderzoeksrechter	286
2.8.3. Instemming van de betrokken persoon – de procureur des Konings	287
2.9. Rechtsmiddelen	288
2.9.1. Hoger beroep	288
2.9.1.1. Tegen de beslissing van de raadkamer	288
2.9.1.2. Tegen de beslissing van de onderzoeksrechter	290
2.9.2. Het Hof van Cassatie	291
2.9.3. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (?)	292
2.10. Termijnen	293
2.11. De overlevering	294
2.11.1. De vrijheidsbeneming	294
2.11.2. Mededeling van de definitieve beslissing	295
2.11.3. Dag en termijn van de overlevering	296
2.11.3.1. Principe	296
2.11.3.2. Overmacht	296
2.11.3.3. Ernstige humanitaire redenen	296
2.11.3.4. Uitstel wegens andere strafprocedure in België	297
2.11.4. Informatie betreffende de hechtenis	298
2.12. Overdracht van voorwerpen	298
2.13. Bijzonderheden	300
2.13.1. Het specialiteitsbeginsel	300
2.13.1.1. De beschermende werking van het specialiteits- beginsel na overlevering door België	300
2.13.1.2. De beschermende werking van het specialiteits- beginsel na uitlevering aan België	301
2.13.2. Samenloop	302

2.13.2.1. Samenloop van verschillende Europese aanhoudingsbevelen	302
2.13.2.2. Samenloop van meerdere Europese aanhoudings- bevelen uit één en dezelfde lidstaat.	303
2.13.2.3. Samenloop van een Europees aanhoudingsbevel en een verzoek tot uitlevering	303
2.13.2.4. Samenloop van een Europees aanhoudingsbevel en een verzoek tot overdracht	304
2.13.3. Meerdere strafbare feiten die ten grondslag liggen aan één aanhoudingsbevel.	305
2.13.4. De doorlevering	305
2.13.5. De doortocht	306
2.13.6. De kosten	308

DEEL III

OVERDRACHT AAN HET INTERNATIONAAL STRAFHOF, DE <i>AD HOC</i> -TRIBUNALEN EN HET MICT	309
---	-----

I. Ten geleide	311
--------------------------	-----

II. Samenwerking met het Internationaal Strafhof.	313
1. Algemene beginselen.	315
1.1. Bronnen en oorsprong	315
1.2. Definitie	316
2. Een overdracht op verzoek van het Internationaal Strafhof.	316
2.1. Het verzoek tot samenwerking: vorm en wijze van verzending	320
2.2. Voorlopige aanhouding van gezochte personen	321
2.3. Verzoek tot aanhouding en overdracht.	327
2.3.1. Het verzoek heeft betrekking op de aanhouding en de overdracht van een persoon ten aanzien van wie de Kamer van vooronderzoek een bevel tot aanhouding heeft uitge- vaardigd krachtens artikel 58 Statuut ISH	328
2.3.2. Het verzoek heeft betrekking op de aanhouding en de overdracht van een persoon die reeds schuldig is bevonden	330
2.4. De uitvoerbaarverklaring	330
2.5. Rechtsmiddelen.	332
2.6. Voorlopige invrijheidstelling.	333
2.7. Instemming met de overdracht	335
2.8. De overbrenging	336
2.9. Na de overdracht	337

2.10. Bijzonderheden	339
2.10.1. Het specialiteitsbeginsel	339
2.10.2. Samenloop van een verzoek tot uitlevering en een verzoek tot overdracht	341
2.10.2.1. Samenloop voor dezelfde feiten	341
A. De verzoekende staat is eveneens partij bij het Statuut ISH	342
B. De verzoekende staat is geen verdragspartij	342
2.10.2.2. Samenloop voor verschillende feiten	342
2.10.2.3. Geen overdracht of uitlevering	343
2.10.3. Litispendentie	343
2.10.4. Eerder ondergane detentie	344
2.10.5. Immunititeiten	344
2.10.6. De tenuitvoerlegging van de straf in België	345
2.10.7. Doortocht	345
2.10.8. Overleg	347
2.10.9. Ontvluchting	347
2.10.10. De kosten	348
III. Samenwerking met het Internationaal Straftribunaal voor voormalig Joegoslavië, het Internationaal Straftribunaal voor Rwanda en het Mechanisme voor Internationale Straftribunalen	349
1. Algemene beginselen	353
1.1. Bronnen en oorsprong	353
1.2. Definitie	354
2. Overbrenging naar het ICTY, het ICTR of het MICT	354
2.1. Voorlopige aanhouding op verzoek van de Aanklagers	357
2.2. Overbrenging naar en voorlopige vasthouding van een verdachte door de Tribunalen en het MICT	359
2.3. Aanhoudingsbevel en overbrengingsbeschikking van een beschuldigde	361
2.4. De aanhouding	362
2.5. De uitvoerbaarverklaring	363
2.6. Rechtsmiddelen	364
2.7. De overbrenging	366
2.8. Na de overbrenging	367
2.9. Bijzonderheden	368
2.9.1. Samenloop	368
2.9.2. Doortocht	368
2.9.3. De duur van de ondergane detentie	368

2.9.4. Aanhoudingsbevel na veroordeling.....	368
2.9.5. Overbrenging naar de staat waar de gevangenisstraf wordt uitgezeten.....	369
2.9.6. Verwijzingen naar een ander rechtcollege	369
2.9.7. Kosten.....	370
IV. Samenwerking met het Speciaal Tribunaal voor Sierra Leone en de Bijzondere Kamers belast met de vervolging van de misdaden gepleegd onder het regime van democratisch Kampuchea	371
 DEEL IV SLOTBESPIEGELINGEN	 375
 <i>Bibliografie</i>	 383
 <i>Bijlagen</i>	 399
I. Formulier Europees aanhoudingsbevel (origineel).....	399
II. Gewijzigd uittreksel van het formulier	404
III. Indicatief model van verklaring van rechten	405
 <i>Trefwoordenregister</i>	 407